

Sygn. akt V KK 375/22

POSTANOWIENIE

Dnia 9 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk

w sprawie **W. W.**

skazanego z art. 190 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 9 listopada 2022 r.

z urzędu

kwestii dopuszczalności kasacji obrońcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy

z dnia 10 marca 2022 r., sygn. akt IV Ka 96/22

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 3 grudnia 2021 r., sygn. akt XI K 35/21

p o s t a n o w i ł:

- 1. pozostawić kasację bez rozpoznania;**
- 2. zwolnić skazanego W.W. od ponoszenia kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy wyrokiem z dnia 3 grudnia 2021 r., sygn. akt XI K 35/21, uznał oskarżonego W. W. za winnego popełnienia przestępstw z art. 190 § 1 k.k. (pkt 1 i 2 wyroku), ustalając, że stanowią one ciąg przestępstw określony w art. 91 § 1 k.k. (pkt 3 wyroku), za co wymierzył oskarżonemu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności. Nadto, uznał oskarżonego za winnego popełnienia przestępstwa z art. 263 § 2 k.k., wymierzając mu za ten czyn karę 8 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 4 wyroku). Wymienione kary jednostkowe Sąd Rejonowy

połączył, orzekając karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 5 wyroku), której wykonanie warunkowo zawiesił na okres 2 lat próby (pkt 6 wyroku). Przedmiotowym wyrokiem orzeczono wobec oskarżonego również karę grzywny na podstawie art. 71 § 1 k.k. (na poczet której zaliczono mu okres zatrzymania w sprawie), środki karne, obowiązek probacyjny, przepadek pistoletu oraz obciążono oskarżonego kosztami procesu.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy – po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego od wymienionego orzeczenia Sądu Rejonowego – wyrokiem z dnia 10 marca 2022 r., sygn. akt IV Ka 96/22, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego wniósł obrońca W. W., zaskarżając to orzeczenie w całości. Skarżący zarzucił rażące naruszenie prawa mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a przejawiające się w naruszeniu:

1. „art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez błędne dokonanie ustalenia bezspornego według Sądu I Instancji stanu faktycznego sprawy na podstawie całokształtu zgromadzonego w niniejszym postępowaniu materiału dowodowego, bowiem wyjaśnienia Sądu I Instancji, jak i Sądu Odwoławczego dotyczące stanu faktycznego dokonane zostały w sposób niewystarczający, który nie pozwala zrozumieć procesu myślowego Sądu I Instancji w przedmiocie wyrokowania w niniejszej sprawie oraz zaniechanie odniesienia się do szeregu dowodów poprzez całkowite ich pominięcie, w tym m.in:

- niedostatecznym opisanu winy przez pryzmat czynu zarzucanego oskarżonemu; bez przyjęcia okoliczności świadczących, iż zachowanie rzekomo pokrzywdzonych również mogło przyczynić się do zdarzenia sprzed Banku, o czym poniżej;

- art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie zarówno przez Sąd I, jak i II Instancji dowodów przemawiających na korzyść mojego mandanta oraz nieuwzględnienia wątpliwości pojawiających się w przedmiotowej sprawie na jego korzyść oraz przypisanie mu popełnienia zarzucanego czynu w oparciu o braki przejawiające się w niedostatecznych ustaleniach co do zarzucanego czynu oraz brak dążenia do wyjaśnienia wszystkich sprzeczności zgromadzonego materiału dowodowego, jak również przyjęcie za wiarygodne dowodów, a chodzi o kwestię sprowokowania całego zajścia przez rzekomo pokrzywdzonych i rozpoczęcie ataku,

które w oczywisty sposób nie pozwalały na przypisanie W. W. popełnienia przypisanego czynu”;

2. „art. 7 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k. oraz w zw. z art. 410 k.p.k. polegającej na rażąco dowolnej ocenie materiału dowodowego zebranego w niniejszym postępowaniu prowadzącej do błędnego przyjęcia, że oskarżony dokonał wskazanego przestępstwa, a mianowicie poprzez:

- odmowę waloru wiarygodności jego wyjaśnieniom pomimo szeregu dowodów wskazujących na przebieg wydarzeń odpowiadających twierdzeniom oskarżonego,*
- przez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów opierającej się wyłącznie na zeznaniach świadków i pokrzywdzonych, wbrew zasadom prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, bez logicznego uzasadnienia przyjętej wersji, z pominięciem wyjaśnień oskarżonego”.*

Zarzucając powyższe, obrońca wniósł o „uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy i IV Wydziału Karnego Odwoławczego oraz o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania”.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na zaprezentowane przez obrońcę stanowisko, wniósł o oddalenie wniesionej kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy jest niedopuszczalna z mocy ustawy i dlatego należy pozostawić ją bez rozpoznania.

Zgodnie z treścią art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Ograniczenie to zgodnie z § 4 tego przepisu, nie dotyczy kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. oraz kasacji jednego z podmiotów szczególnych wymienionych w art. 521 k.p.k.

Tymczasem, jak wynika z akt przedmiotowej sprawy, W. W. został skazany na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Nie doszło zatem do wymaganego treścią art. 523 § 2 k.p.k. skazania na karę bezwarunkowego pozbawienia wolności. We wniesionej kasacji obrońca nie wskazał również na żadne z uchybień określonych w art. 439 k.p.k.

Tak zredagowaną kasację należy pozostawić bez rozpoznania, jako niedopuszczalną z mocy ustawy (art. 531 § 1 k.p.k.).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[as]